

Porzott az út, szemembe rázta

szürke kontyát, elvakított.

Duzzadt eget szurkált a nyárfasor,

nyakamba dőlt a hőség.

Házak és kertek összemertek,

a kurta utcák önmagukba folytak,

s a végtelennek hitt mezőket

fukar valóság szabta el.

Az nem lehet, hogy csak a gyerekkor

színes optikája tette!

Valami mélyebb kényszer hajthatott

az álmokon is átütő erővel,

mint holdkórost az égi vonzás:

másik test illata,

a földbe dugott magok készítése

életre törni.

Elsétáltam a Holt-Tiszához.

Utánam néztek kerek asszonyarcok,

mint napraforgók kerítés felett,

baráti kéz gyengéden hátba vert.

A parton csend, a horgász

botja végén figyelem feszült.

A nádas lába közt babrált a szél.

Úgy dőltem a part zizegő fűvére,

mint öreg fa saját árnyékára.